

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D. a Mgr. Václava Trajera v právní věci **navrhovatele: N o v é K l a p ý - L o v o s i c e, občanské sdružení**, IČ: 270 25 918, se sídlem v Lovosicích, ul. Purkyňova č. p. 1168/17, PSČ 410 02, zastoupeného obecným zmocněncem Mgr. T. J., bytem „X“, proti **odpůrci: M ě s t o L o v o s i c e**, se sídlem v Lovosicích, ul. Školní č. p. 407/2, PSČ 410 02, zastoupenému JUDr. Vladimírem Formánkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Hradiště č. p. 96/6-8, PSČ 400 01, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: Volvo Group Czech Republic, s. r. o.**, IČ: 610 55 239, se sídlem v Čestlicích, ul. Obchodní č. p. 109, PSČ 251 01, zastoupené Mgr. Františkem Korbelem, advokátem se sídlem v Praze 1, ul. Na Florenci č. p. 2116/15, PSČ 110 00, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – územní plán Lovosice ze dne 27. 9. 2012, č. j. 808/2012, PID: MULOP000WGB5,

t a k t o :

- I. V opatření obecné povahy – územním plánu Lovosice ze dne 27. 9. 2012, č. j. 808/2012, PID: MULOP000WGB5, **se zrušuje pro vadu řízení** dnem právní moci tohoto rozsudku vymezení plochy smíšené obytné městské vedené pod indexem „Z 18“.
- II. Ve zbytku se návrh **zamítá**.
- III. Odpůrce je **p o v i n e n zaplatit** navrhovateli náhradu nákladů řízení ve výši **5.075,- Kč** do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Navrhovateli **s e v r a c í** zaplacený soudní poplatek v částce **1.000,- Kč**, a to do třiceti dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

O d ů v o d n ě n í :

Navrhovatel se návrhem podaným v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2012, č. j. 808/2012, PID: MULOP000WGB5, kterým byl v souladu s ust. § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydán územní plán města Lovosice, a to na základě usnesení zastupitelstva města Lovosice č. 154/V/V2012 ze dne 27. 9. 2012.

I. Předmět řízení

Navrhovatel se návrhem podaným v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení opatření obecné povahy ze dne 27. 9. 2012, č. j. 808/2012, PID: MULOP000WGB5, kterým byl v souladu s ust. § 43 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydán územní plán města Lovosice, a to na základě usnesení zastupitelstva města Lovosice č. 154/V/V2012 ze dne 27. 9. 2012.

II. Vymezení návrhových bodů

Navrhovatel v podaném návrhu předně namítl nedostatky v informování veřejnosti při pořizování předmětného územního plánu, což představuje vážné procesní vady a způsobuje nezákonnost vydání územního plánu jako výsledku tohoto procesu.

V této souvislosti uvedl, že dle ust. § 47 odst. 2 stavebního zákona v době projednávání návrhu zadání územního plánu měl pořizovatel zajistit zveřejnění návrhu zadání územního plánu a jeho vystavení po dobu 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení o projednávání zadání na úřední desce, což dodrženo nebylo, neboť na listinné úřední desce bylo vyvěšeno oznámení o projednání návrhu zadání územního plánu veřejnou vyhláškou, č. j. 26975/2009/UP, dne 8. 10. 2009 a sejmuto dne 26. 10. 2009. K sejmutí tedy došlo ještě v době běhu 30 denní lhůty pro uplatňování námitek a připomínek, čímž veřejnost byla zkrácena na svých právech, jelikož v době od 27. 10. 2009 do 9. 11. 2009 nedostávala informace o projednávání návrhu zadání územního plánu, a tedy ani poučení o možnosti uplatňování námitek a připomínek.

V této souvislosti navrhovatel rovněž namítl, že i oznámení o konání veřejného projednání konceptu územního plánu bylo provedeno veřejnou vyhláškou, č. j. 48564/2010/UUP, vyvěšenou na úřední desce dne 11. 5. 2010 a sejmutou dne 27. 5. 2010, a tedy sejmutou v době před vlastním konáním veřejného projednání, což mohlo vést k vyloučení části veřejnosti z účasti na tomto projednání a poškození jejích práv. Pořizovatel byl totiž povinen kromě oznámení místa a doby veřejného projednání ve smyslu ust. § 48 odst. 2 stavebního zákona veřejnou vyhláškou zajistit, aby po dobu 30 dnů ode dne doručení veřejné vyhlášky byl koncept územního plánu vystaven k veřejnému nahlédnutí. Navíc informace o konání veřejného projednání, o vystavení územně plánovací dokumentace a poučení o možnosti vznášet námítky a připomínky nebyla na úřední desce zveřejněna více než 14 dnů před vlastním konáním veřejného projednání konceptu.

V této souvislosti navrhovatel taktéž namítl, že obdobná procesní vada se objevila i v řízení o návrhu územního plánu dle ust. § 52 stavebního zákona, kdy bylo veřejnou vyhláškou, č. j. OST 478/2012 JM, vyvěšenou na úřední desce dne 20. 6. 2012 oznámeno opakované veřejné projednání návrhu územního plánu, které se konalo dne 6. 8. 2012, přičemž k sejmutí dotyčné vyhlášky došlo již 9. 7. 2012, tj. více než 3 týdny před vlastním konáním veřejného projednání. Navíc dotyčnou vyhláškou sice bylo oznámeno opakované veřejné projednání návrhu územního plánu, ovšem bez uvedení důvodů pro konání opakovaného veřejného projednání. K tomu navrhovatel podotkl, že z kapitoly G „Postup při pořizování územního plánu“ v odůvodnění územního plánu navíc vyplývá, že ve skutečnosti se veřejné projednání neopakovalo, a proto veřejná vyhláška byla v tomto směru zavádějící a zmatečná, což ztížilo orientaci veřejnosti v procesu pořizování územního plánu.

Dále navrhovatel namítl nepřezkoumatelnost zákonem vyžadovaných částí odůvodnění předmětného územního plánu.

V této souvislosti navrhovatel uvedl, že kapitoly A.3 a A.4 odůvodnění územního plánu jsou sice formálně nazvány, aby vyvolaly dojem, že naplňují zákonné požadavky ve smyslu ust. § 53 odst. 5 písm. a) a ust. § 53 odst. 4 stavebního zákona, tj. aby součástí odůvodnění územního plánu bylo mj. přezkoumání jeho souladu s cíli a úkoly územního plánování, zejména s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území a s požadavky na ochranu nezastavěného území, s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích předpisů, ovšem materiálně tak obě kapitoly zjevně nečiní. V kapitole A.3, která je tvořena 3 větami, je totiž zcela formálně konstatován soulad, aniž by toto tvrzení bylo nějak odůvodněno. A obdobná situace je u kapitoly A.4, takže u obou kapitol nejsou uvedeny žádné důkazy, odkazy, úvahy ani jiné podstatné skutečnosti. Dle navrhovatele je toto v rozporu s rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, a ze dne 18. 1. 2011, č. j. 1 Ao 2/2010-185, které projednávají o povinnosti náležitě odůvodňovat územní plány jako běžná správní rozhodnutí a také z hlediska souladu s cíli a úkoly územního plánování.

Navrhovatel rovněž namítl neprojednávání podstatné změny návrhu územního plánu.

V této souvislosti navrhovatel zmínil, že z kapitoly CH územního plánu vyplývá, že při veřejném projednání návrhu územního plánu ze dne 6. 8. 2012 uplatnila písemnou námitku společnost Volvo Group Czech Republic, s.r.o., tedy v předmětném soudním řízení osoba zúčastněná na řízení, s požadavkem změny funkčního využití některých ploch dotčených územním plánem, přičemž pořizovatel této námitce částečně vyhověl. Za dané situace ovšem pořizovatel měl dojít k závěru, že vyhovění dotyčné námitce zakládá podstatnou úpravu návrhu územního plánu vyžadující opakované veřejné projednání ve smyslu ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona, když provedená změna představovala citelný zásah do plánované ochranné a veřejné sídelní zeleně. Plochu ochranné zeleně Z 45 totiž narušil přesun veřejně prospěšné stavby trafostanice, dále došlo ke zrušení plochy veřejné zeleně Z 52 a k jejímu převodu na plochu smíšenou obytnou městskou. Ze způsobu odůvodnění vyhodnocení dotyčné námitky přitom není jasné, zda se pořizovatel zabýval tím, zda přesun trafostanice nenaruší funkčnost ochranné zeleně, ani jakým způsobem by byla nahrazena zrušená část plochy veřejné zeleně Z 52. Navíc změna vymezení funkčních ploch provedená na základě dotyčné námitky

znamenal podstatný zásah do funkčního uspořádání území, jelikož podíl bydlení na rozsáhlé smíšené ploše Z 18 byl z 50 % snížen na 20 %, s tím, že lze předpokládat, že v důsledku toho by se s velkou pravděpodobností změnil charakter budoucí zástavby daného území a jeho využití. Funkční vymezení plochy, u níž byl takto dramaticky snížen její hlavní účel využití, dle navrhovatele již nemůže odpovídat jejímu navrhovanému účelu využití. Záměr osoby zúčastněné na řízení nelze ve smyslu ust. § 8 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, zařadit ani do ploch občanského vybavení, ani do ploch nenarušující výroby a služeb, které svým charakterem nebudou zvyšovat dopravní zátěž v území. Jelikož pořizovatel provedenou změnu chybně označil za nepodstatnou úpravu návrhu územního plánu, nemohly dotčené orgány, vlastníci nemovitostí ani veřejnost uplatněním námitek a připomínek chránit své či jim svěřené zájmy. Pořizovateli mělo a muselo být známo, že se jedná o záměr kontroverzní, a tudíž že dotčené orgány, vlastníci nemovitostí a veřejnost mají oprávněný zájem se k úpravě návrhu územního plánu vyjádřit. K tomu navrhovatel doplnil, že od ledna 2012 probíhalo hodnocení vlivů záměru osoby zúčastněné na řízení na životní prostředí (dále jen „EIA“), přičemž již dne 6. 4. 2012, tedy více než 5 měsíců před rozhodnutím o námitkách a připomínkách a přijetí územního plánu, byl zveřejněn závěr zjišťovacího řízení EIA, jehož součástí bylo nesouhlasné vyjádření navrhovatele a Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje. Přesto pořizovatel územního plánu postupoval v rozporu se zákonem, když vyšel vstříc osobě zúčastněné na řízení, aniž by se k úpravě územního plánu mohl kdokoli z dotčených orgánů a veřejnosti vyjádřit.

Vedle toho navrhovatel namítl nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o námitce osoby zúčastněné na řízení, což způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.

V této souvislosti navrhovatel uvedl, že z kapitoly CH územního plánu vyplývá, že námitce osoby zúčastněné na řízení pořizovatel vyhověl dne 28. 6. 2010, avšak v odůvodnění tohoto rozhodnutí stojí pouze, že „Pozemek bude navržen do plochy smíšené“. Z odůvodnění rozhodnutí o námitkách přitom musí být seznatelné, z jakého důvodu jsou námitky považovány za odůvodněné a na základě jakých okolností bylo rozhodnuto v jejich prospěch. Na podporu tohoto závěru navrhovatel zmínil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/201-169.

Dále navrhovatel namítl rozpor mezi grafickou a textovou částí územního plánu.

V této souvislosti navrhovatel uvedl, že ve výkresu veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací územního plánu je ve východní části plochy Z 18 vymezeno „veřejné prostranství – plocha veřejné sídelní zeleně“ s označením PP-VP-06, a to jako plocha s možností uplatnění předkupního práva. Toto veřejné prostranství ve výkresu pokrývá zhruba pětinu až čtvrtinu plochy Z 18. V textové části územního plánu je však plocha Z 18 vedena čistě jako „plocha smíšená obytná – městská“ a o veřejném prostranství s označením PP-VP-06 není v textové části zmínka s výjimkou námitky osoby zúčastněné na řízení citované v odůvodnění územního plánu. Z rozhodnutí o námitce osoby zúčastněné na řízení lze usuzovat, že pořizovatel měl zřejmě v úmyslu veřejnou zeleň v těchto místech odstranit z návrhu územního plánu, nicméně územní plán trpí v případě plochy Z 18 vnitřní rozporností mezi svou textovou a grafickou částí, třebaže obě části musí být ve vzájemném souladu, jinak je územní plán

nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, jak vyslovil Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 24. 7. 2012, č. j. 40 A 2/2012 - 71.

Navrhovatel dále uvedl, že dne 21. 6. 2013 podal u Krajského úřadu Ústeckého kraje podnět k přezkumu územního plánu, přičemž obsahově shodný podnět podalo dne 26. 7. 2013 i celkem 21 vlastníků nemovitostí dotčených územním plánem. Usnesením ze dne 30. 5. 2014 ovšem bylo dotyčné přezkumné řízení zastaveno, třebaže bylo konstatováno, že část územního plánu, v níž byl pozemek p. č. 2500/1 v k. ú. Lovosice zařazen do plochy Z 18 se stanovených funkčním využitím plocha smíšená obytná městská, byla vydána v rozporu s platnými právními předpisy. Tento postup byl učiněn s odkazem na ust. § 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), když vyhovění námitce vlastníka předmětného pozemku bylo podstatnou úpravou územního plánu a mělo by tak být předmětem opakovaného veřejného projednání, neboť újma, která by zrušením přezkoumávané části opatření obecné povahy vznikla osobám, které nabyly práv z platně vydaného a účinného územního plánu v dobré víře, by byla ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla nerespektováním ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona. Zastavení přezkumného řízení však bylo učiněno ve formě rozhodnutí a nikoliv usnesení, kdy ust. § 97 odst. 1 správního řádu dává úřadu pravomoc řízení usnesením zastavit za předpokladu, že neshledal porušení právního předpisu, což se v daném případě nestalo, protože sám úřad v odůvodnění usnesení porušení právního předpisu konstatuje. Navíc územní plán z povahy věci nezakládá individuální práva žádným osobám, a proto nelze použít ust. § 94 odst. 4 správního řádu. K tomu navrhovatel doplnil, že krajský úřad se v usnesení zabýval pouze zákonností neprojednání podstatné změny návrhu územního plánu, aniž by se vypořádal s dalšími námitkami vznesenými navrhovatelem popř. dotčenými vlastníky.

Závěrem navrhovatel vyjádřil přesvědčení o své aktivní legitimaci ve smyslu ust. § 101a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), k podání předmětného návrhu soudu, když vznikl dne 27. 3. 2006 a jeho hlavním cílem podle stanov schválených na valné hromadě dne 7. 3. 2013 je ochrana přírody a životního prostředí v Lovosicích a okolí, a to s poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14. K tomu navrhovatel doplnil, že zároveň zastupuje zájmy řady vlastníků nemovitostí dotčených nezákonným a nesprávným postupem předcházejícím vydání územního plánu, když hrozí znehodnocení pozemků a staveb, významné snížení kvality života především v městské části Nové Klapý z důvodu úbytku zeleně a zvýšení hlukové zátěže, to vše v kontextu navazujícího územního rozhodnutí o umístění stavby „234-Lovosice Volvo Truck Czech, regionální obchodní a servisní centrum“, které navrhovatel napadl odvoláním, o němž nebylo dosud rozhodnuto.

III. Vyjádření odpůrce k návrhu

Město Lovosice z pozice odpůrce k výzvě soudu předložilo správní spis a písemné vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy, v němž navrhlo jeho odmítnutí pro nedostatek aktivní legitimace s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2013, č. j. 5 Aos 3/2012-36, či jeho zamítnutí pro nedůvodnost.

Odpůrce pak předně vyjádřil nesouhlas s údajnými nedostatky v informování veřejnosti při pořizování územního plánu.

K veřejné vyhlášce, č. j. 26975/2009/UP, uvedl, že byla vyvěšena 8. 10. 2009 a sejmuta dle platných právních předpisů po 15 dnech, přičemž ve vyhlášce bylo zvýrazněno, že případné námitky a připomínky může uplatnit každý, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení o projednávání návrhu zadání. Zároveň v této vyhlášce bylo uvedeno, kde a v jaké době lze do návrhu zadání nahlížet, a to na webových stránkách odpůrce či přímo u Městského úřadu Lovosice. Z úřední desky byla sejmuta pouze veřejná vyhláška, návrh zadání územního plánu byl stále na webových stránkách odpůrce (www.meulovo.cz) zveřejněn, a to minimálně po dobu 30 dnů tak, jak ukládá ust. § 47 odst. 2 stavebního zákona.

K veřejné vyhlášce, č. j. 48564/2010/UUP, odpůrce uvedl, že byla vyvěšena dne 11. 5. 2010, přičemž za doručení veřejné vyhlášky se považuje patnáctý den po vyvěšení. Veřejné projednávání konceptu územního plánu se konalo dne 14. 6. 2010, což bylo více jak 15 dnů po vyvěšení, v důsledku čehož nebyl porušen právní předpis platný v té době. Samotný koncept územního plánu pak byl k nahlédnutí na webových stránkách odpůrce či přímo u Městského úřadu Lovosice, což bylo uvedeno v dotyčné vyhlášce včetně poučení, kdo, v jakém termínu a kam může uplatnit připomínky a námitky ke konceptu územního plánu.

K veřejné vyhlášce, č. j. OST 478/2012 JM, odpůrce uvedl, že byla vyvěšena dne 20. 6. 2012 a sejmuta dne 9. 7. 2012 s tím, že návrh územního plánu byl zveřejněn na webových stránkách odpůrce a byl k nahlédnutí přímo u Městského úřadu Lovosice, přičemž jeho veřejné projednání proběhlo dne 6. 8. 2012. K tomu odpůrce podotkl, že stavební zákon neukládá pořizovateli, kolik dní má být veřejná vyhláška vyvěšena před konáním veřejného projednání územního plánu. Pořizovatel přitom zvolil vyvěšení veřejné vyhlášky tak, aby měla veřejnost možnost nahlížet do návrhu územního plánu minimálně po dobu 30 dnů od doručení této veřejné vyhlášky před konáním veřejného projednání, jelikož veřejnost mohla uplatnit připomínky a námitky nejpozději při veřejném projednání. K vyhlášce ještě doplnil, že ta obsahovala písařskou chybu v důsledku uvedení slůvka „opakované“ ve vztahu k veřejnému projednání, když v dané věci se zjevně nekonalo opakované veřejné projednání územního plánu. Tato písařská chyba dle odpůrce nemá dopad na práva veřejnosti, když nebránila veřejnosti účastnit se veřejného projednání územního plánu. Odpůrce proto nesouhlasí s tím, že by vyhláška byla z důvodu písařské chyby zavádějící a zmatečná, když obsahovala všechny potřebné obsahové náležitosti jako všechny ostatní veřejné vyhlášky, včetně příslušné fáze a územního rozsahu.

Odpůrce nesouhlasil ani s námitkami navrhovatele ohledně nepřezkoumatelnosti částí odůvodnění územního plánu, a to pokud se jedná o kapitoly A.3 a A.4.

Obsah odůvodnění je stanoven prováděcím předpisem, a to vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, a také náležitostmi uvedenými v ust. § 53 odst. 4 a odst. 5 stavebního zákona. Obě zmíněné kapitoly dle odpůrce obsahují výsledek přezkoumání územního plánu, který je požadován právními předpisy. Odůvodnění bodů ust. § 53 odst. 4 stavebního zákona jej pak součástí ostatních kapitol odůvodnění, kde jsou podrobně vypracovány. Dále odpůrce podotkl, že navrhovatelem zmíněný rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, se dané problematiky vůbec netýká, když je analogický k ust. § 53 odst. 6 stavebního zákona.

Dále odpůrce vyjádřil nesouhlas s námitkami ohledně neprojednání podstatné změny územního plánu.

V této souvislosti odpůrce uvedl, že způsob využití pozemku p. č. 2500/1 v k. ú. Lovosice byl změněn na základě podané námítky vlastníka pozemku, tedy společnosti Volvo Group Czech Republic, s.r.o., která byla v souladu s ust. § 52 odst. 2 stavebního zákona legitimně vznesena vlastníkem pozemku. Námitka, která spočívala v poukazu na plánovaný záměr podnikatelské činnosti dotyčné společnosti na jejím pozemku, byla posouzena pořizovatelem jako kompletní a oprávněná, přičemž rozhodnutí o námitce obsahuje odůvodnění územního plánu, a to na str. 328 až 330. Plocha Z 18 byla rozšířena i na sousedící plochu Z 52 (plocha veřejných prostranství – veřejná a sídelní zeleň) navrhovanou v návrhu územního plánu jak pro společné jednání, tak i pro společné projednání. Přesun navrhované trafostanice z plochy Z 18 do plochy Z 45 nenarušil funkci této plochy, jelikož technická infrastruktura se navrhuje na veřejně přístupná místa a původním návrhem byla zpřesněna nová poloha z plochy Z 18 do plochy Z 45, kde byla na pozemku určeném k zástavbě. Plocha Z 45 (ochranná zeleň) je dle odpůrce daleko vhodnější pro její umístění a z tohoto důvodu byla přesunuta. K tomu doplnil, že pořizovatel územního plánu se zabýval tím, jakým způsobem bude nahrazena zrušená část plochy Z 52 (veřejná zeleň), přičemž v regulativech pro plochu Z 18 je v podmínkách prostorového a funkčního uspořádání uvedeno, že „pro každé 2 ha zastavitelné plochy nebo plochy přestavby musí být vymezeno alespoň 1.000 m² veřejného prostranství, jak plyne na str. 74 výrokové části územního plánu. Odpůrce nesouhlasí s navrhovatelem, že záměr osoby zúčastněné na řízení nelze zařadit ani do ploch občanského vybavení, ani do ploch nenarušující výroby a služeb, které svým charakterem a kapacitou nebudou zvyšovat dopravní zátěž v území, když se jedná o zcela neodborný názor, když záměr osoby zúčastněné na řízení s využitím plochy Z 18 představuje občanskou vybavenost komerční. Totožný názor, který je věcí správního uvážení, pak zastává i Krajský úřad Ústeckého kraje, u něhož probíhá odvolací řízení proti územnímu rozhodnutí o umístění stavby „234-Lovosice Volvo Truck Czech, regionální a servisní centrum“. Odpůrce trvá na tom, že se nejednalo o podstatnou změnu návrhu územního plánu, nýbrž o prostou úpravu územního plánu, jelikož se týká nepatrné části celého územního plánu, a navíc se touto úpravou nezměnila koncepce celého územního plánu. Shodný závěr pak vyslovilo i Ministerstvo pro místní rozvoj na základě dotazu učiněného v rámci přezkumného řízení, které bylo vedeno před Krajským úřadem Ústeckého kraje. K tomu odpůrce doplnil, že navrhovatel věděl o připravovaném investičním záměru osoby zúčastněné na řízení, a to díky procesu EIA, kterého se zúčastnil. V rámci procesu EIA přitom navrhovatel sice brojil proti dotyčnému investičnímu záměru, nicméně Krajský úřad Ústeckého kraje nepoukazoval na nezákonné pořízení územního plánu, třebaže o něm věděl před veřejným projednáním konaným dne 6. 8. 2012, neboť dne 9. 2. 2012 podával vyjádření k záměru EIA.

Dle odpůrce nejsou opodstatněné ani námitky o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitce osoby zúčastněné na řízení.

Ve vztahu k těmto námitkám odpůrce zmínil, že s ohledem na ust. § 68 odst. 4 správního řádu není odůvodnění rozhodnutí třeba, jestliže správní orgán všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. V daném případě správní orgán plně vyhověl námitce osobě zúčastněné na řízení, proto nebylo nezbytné rozhodnutí dále odůvodňovat. Odpůrce trvá na tom, že rozhodnutí o námitce obsahovalo jak výrokovou část, tak odůvodnění, což splňuje předepsané právní požadavky.

Závěrem odpůrce vyjádřil nesouhlas s námitkami ohledně rozporu mezi grafickou částí a textovou částí územního plánu.

K tomu uvedl, že územní plán žádným rozporem mezi grafickou a textovou částí netrpí. Výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací, který je opatřen číslem I.6, datován zářím 2012 a opatřen záznamem o účinnosti, neobsahuje veřejné prostranství – plocha veřejné sídelní zeleně s označením PP-VP-06. Rovněž textová část výroku územního plánu toto veřejné prostranství označení PP-VP-06 neobsahuje. Tvrzení navrhovatele proto odpůrce považuje za zcela irelevantní a zavádějící.

IV. Replika navrhovatele

V následně učiněné replice navrhovatel setrval na všech svých tvrzeních obsažených v návrhu, jak byl předestřen shora. Nově navrhovatel doplnil, že usnesení Krajského úřadu Ústeckého kraje o zastavení přezkumného řízení napadl odvolání, které bylo vyhodnoceno jako podnět, na základě něhož Ministerstvo pro místní rozvoj svým rozhodnutím ze dne 13. 8. 2014, č. j. MMR 24797/2014-81, dotyčné usnesení zrušilo, když bylo přihlíženo jen k požadavkům osoby zúčastněné na řízení, aniž by byly reálně poměřeny oprávněné nároky dalších dotčených vlastníků.

Následně navrhovatel soudu ještě zaslal rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 12. 1. 2015, č. j. 386/UPS/2013-7, JID: 5458/2015/KUUK, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Městského úřadu Lovosice, odbor stavebního úřadu a územního plánování, ze dne 10. 5. 2013, č. j. MULO 15258/2013, kterým bylo rozhodnuto o umístění stavby „234-Lovosice Volvo Truck Czech, regionální obchodní a servisní centrum“.

V. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

V předmětné věci uplatnila práva osoby zúčastněné na řízení společnosti Volvo Group Czech Republic, s.r.o., která uvedla, že je mj. vlastníkem pozemku p. č. 2500/1 v k. ú. Lovosice, který je předmětem změny územního plánu, přičemž na daném pozemku plánuje výstavbu projektu „234-Lovosice Volvo Truck Czech, regionální obchodní a servisní centrum“. Změna územního plánu umožňuje na předmětném pozemku realizovat dotýčný projekt v souladu s územním plánem odpůrce, a to v důsledku úpravy regulace využití plochy a podmínek pro prostorové a funkční uspořádání. Realizace výstavby projektu je tak přímo podmíněna provedenou změnou územního plánu. Dále osoba zúčastněná na řízení uvedla, že případným zrušením územního plánu by byla přímo dotčena na svých právech, protože by se neuplatnila úprava regulace využití plochy a realizace zamýšleného projektu dle stávajícího

záměru by byla znemožněna, přičemž by došlo k negativnímu ovlivnění jejích práv v případném územním řízení a stavebním řízení ve věci realizace projektu.

VI. Ústní jednání

Při ústním jednání před soudem konaném dne 25. 2. 2015 obecný zmocněnec navrhovatele nadále požadoval, aby soud návrhu vyhověl, přičemž zdůraznil, že ohledně předmětného územního plánu probíhá přezkumné řízení, v němž bylo vydáno zrušující rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj v srpnu 2014.

Při tomtéž ústním jednání před soudem právní zástupce odpůrce setrval na názoru, že návrh by měl být odmítnut pro nedostatek aktivní legitimace navrhovatele, popřípadě zamítnut pro nedůvodnost. Dále doplnil, že s ohledem na dosud neskončené přezkumné řízení dává k úvaze soudu, zda nepřikročí k přerušení řízení do pravomocného skončení přezkumného řízení, které je vedeno u Krajského úřadu Ústeckého kraje ohledně předmětného územního plánu.

Při témže ústním jednání právní zástupkyně osoby zúčastněné na řízení k věci uvedla, že se plně ztotožňuje se stanoviskem odpůrce, které zaujal v daném případě. Má za to, že ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení byla provedena nepodstatná změna předmětného územního plánu, a proto v tomto směru jsou námitky navrhovatele neopodstatněné. Na podporu tohoto názoru pak zmínila rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, sp. zn. 1 Ao 1/2009, a ze dne 6. 6. 2013, sp. zn. 1 AOs 1/2013. Pro snazší orientaci v dané lokalitě pak předložila k založení do spisu letecký snímek dané lokality pořízený ze serveru Mapy.cz.

Při dotyčném ústním jednání předsedkyně senátu vyzvala účastníky řízení a právní zástupkyni osoby zúčastněné na řízení, aby nad grafickými vyhotoveními z územního plánu, a to z jeho konceptu, z návrhu k jeho projednání dne 6. 8. 2012 a z jeho konečné podoby, popsali provedenou rozporovanou změnu územního plánu. Na základě toho pak pracovník stavebního úřadu MěÚ Lovosice M. J. uvedl, že v případě plochy Z 18 bylo počítáno s jejím smíšeným využitím, a to od doby návrhu k jeho veřejnému projednání dne 6. 8. 2012, přičemž k námitce osoby zúčastněné na řízení pak po daném veřejném projednání dne 6. 8. 2012 následně došlo k odstranění plochy veřejné zeleně z plochy Z 52 a k jejímu sloučení s plochou Z 18, takže získala smíšené využití, přičemž v rámci využití této plochy s účelem „smíšené využití“ byla provedena korekce procentuálního poměru obytné plochy bydlení v bytových domech ve vztahu k funkčnímu využití občanské vybavenosti, a to na poměr 20 % : 80 % z původního poměru 50 % na 50 %. V reakci na to předseda navrhovatele doplnil, že plánovaná trafostanice byla přesunuta z plochy Z 18 do plochy Z 45 (ochranná zeď). Poté bylo soudem přikročeno k dokazování ve smyslu ust. § 52 odst. 1 s. ř. s. z vlastní iniciativy, a to čtením odpovědi Krajského úřadu Ústeckého kraje o stavu přezkumného řízení o územním plánu Lovosice a také rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 8. 2014, kdy z těchto písemností vyplynulo, že přezkumné řízení o územním plánu Lovosice nebylo dosud pravomocně skončeno. Na základě toho pak soud řízení přerušil do pravomocného skončení dotyčného přezkumného řízení.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 6. 2016 obecný zmocněnec navrhovatele nadále požadoval, aby soud návrhu vyhověl, když mu svědčí aktivní legitimace s ohledem na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. 1 ÚS 59/2014. Dále uvedl, že v současné době se odpůrce snaží projednávat změnu č. 1 územního plánu, s níž navrhovatel rovněž nesouhlasí. Pozastavuje se nad tím, proč vůbec k této změně dochází, když napadený územní plán dle odpůrce by měl být v pořádku. Ke změně č. 1 hodlá navrhovatel uplatnit námitky. V reakci na poskytnutý referát zmocněnec navrhovatele uvedl, že v rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 8. 2015 je výslovně uvedeno, že provedená změna ohledně plochy Z 18 byla podstatnou změnou. Z tohoto důvodu předmětný návrh byl podán důvodně. V daném případě změna územního plánu představuje pro navrhovatele podstatnou změnu v území, neboť v důsledku ní se změnil celkový charakter dotčené lokality, a proto by měl být dán prostor navrhovateli k řádnému projednání jeho námitek v opakovaném veřejném projednání. Navrhovatel počítal s tím, že v daném místě bude vytvořena rezerva pro případnou výstavbu obytného charakteru, zatímco v důsledku změny v dané lokalitě může být činěna průmyslová komerční činnost. Tomu, že provedená změna je podstatnou změnou, ostatně odpovídá fakt, že samotná osoba zúčastněná na řízení při veřejném projednávání dne 6. 8. 2012 argumentovala tím, že pokud nebude změna schválena, tak jí to znemožní realizovat její investiční záměry v dané lokalitě. Dále tomu odpovídá i fakt, že v současné době je prováděna změna č. 1 územního plánu, kterou navrhovatel považuje za účelovou, přičemž nelze oddělovat aspekty ze schvalování územního plánu a z územního řízení. Soud by měl vzít v úvahu i to, že osoba zúčastněná na řízení pozemek v dané lokalitě kupovala v roce 2009, a tedy v době, kdy dle tehdy platného územního plánu nešlo realizovat její investiční záměr, a proto nemohla být v dobré víře. Na podporu tohoto tvrzení navrhl, aby soud provedl dokazování sdělením MěÚ Lovosice ze dne 21. 3. 2011. Dále obecný zmocněnec navrhovatele uvedl, že aktivní procesní legitimaci dovozuje mimo jiné i z faktu, že Krajská hygienická stanice ve své písemnosti ze dne 1. 12. 2011 vyslovila nesouhlas s investičním záměrem osoby zúčastněné na řízení, a to s poukazem na nedodržení hygienických limitů hluku. K založení do spisu pak předložil písemnost ze dne 1. 12. 2011. K věci se vyjádřil i předseda navrhovatele a uvedl, že v bezprostřední blízkosti rozporované plochy Z 18 a Z 52 je již schválen projekt pro individuální výstavbu rodinných domků. Hrozí tak zmaření této individuální výstavby, která z povahy věci a stav v dané lokalitě je prospěšná pro další rozvoj části Lovosice - Nové Klapý.

Při též ústním jednání právní zástupce odpůrce stále navrhoval zamítnutí návrhu pro nedůvodnost, když pořizovatel územního plánu postupoval dle tehdy platných právních předpisů, přičemž i vedená EIA byla souladná s územním plánem. K věci pak doplnil, že v rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 19. 8. 2015 bylo toliko konstatováno, že jsou dány jen pochybnosti o tom, zda se jedná o podstatnou změnu v územním plánu. Dále uvedl, že na daný případ by se mohla aplikovat judikatura Nejvyššího správního soudu, a to v podobě jeho rozhodnutí ze dne 29. 4. 2016, č. j. 4 As 149/2015 - 98, z níž vyplývá, že pokud dojde k nepodstatné změně v území, což bylo i v daném případě, není zapotřebí tuto změnu veřejně projednávat. K věci se vyjádřil i M. J., pracovník Stavebního úřadu MěÚ Lovosice a uvedl, že skutečně v současné době odpůrce projednává změnu č. 1 územního plánu, přičemž se nejedná jen o rozporovanou plochu Z 18, nýbrž zhruba o cca 16 dalších ploch. Dále podotkl, že individuální výstavba rodinných domků v dané lokalitě je nejistá, když je podmíněna výstavbou protihlukových opatření s ohledem na přilehlý průmyslový areál.

Při tomtéž ústním jednání před soudem právní zástupce osoby zúčastněné na řízení uvedl, že pro předmětný případ má význam původní územní plán, tj. jeho stav jaký byl v době podání předmětného návrhu. Pro přehlednost pak k založení do spisu předložil písemnost MěÚ Lovosice ze dne 6. 12. 2013, která obsahuje tři chronologické výřezy z územního plánu, jež zachycují skutečnosti o provedené změně, tak jak byla popsána M. J., pracovníkem Stavebního úřadu MěÚ Lovosice. Dále trval na tom, že zapracovaná změna zjevně nepředstavuje podstatnou změnu územního plánu, když nijak nemění celkový charakter dotčené lokality. To ostatně dokládá fakt, že při následném veřejném projednávání provedené změny navrhovatel nevznnesl žádné námitky vůči územnímu plánu, když své námitky výhradně směřoval vůči územnímu řízení. Navíc ze stanoviska Krajské hygienické stanice vyplývá, že v dané lokalitě nemůže být obytná zóna, a to s ohledem na přilehlou silnici I. třídy, dálnici a železniční dráhu. Trval na tom, že osoba zúčastněná na řízení mohla svůj investiční záměr v dané lokalitě provést po změně, ale i před změnou územního plánu. Změna v poměru funkčního využití občanské vybavenosti z 50 % na 20 % je změnou nepodstatnou a nezpůsobuje žádný zásah do práv třetích osob. Dále vznesl pochybnosti, zda navrhovatel je ve věci aktivně procesně legitimován, když dosud nevznnesl žádné relevantní námitky ve vztahu k provedené změně územního plánu. Na podporu tohoto názoru pak odkázal obecně na judikaturu Ústavního soudu a také na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Ao 1/2009. Vedle toho doplnil, že námitka osoby zúčastněné na řízení vznesená dne 6. 8. 2012 byla učiněna poté, co na její soukromý pozemek byla bez jejího spontánního souhlasu v územním plánu umístěna plocha Z 52 veřejná zeleň. K založení do spisu pak předložil výtisk z ortomapy ve formátu A3, zachycující danou lokalitu. K závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice ze dne 1. 12. 2011 podotkl, že to bylo v mezidobí zrušeno nadřízeným správním orgánem, navíc se týká územního řízení a nemá souvislost s předmětným územním plánem. Investiční záměr rozhodně bude respektovat mimo jiné i hygienické limity. Závěrem shrnul, že veškeré námitky navrhovatele po celou dobu soudního řízení i předcházejícího řízení, z něhož vzešel územní plán, směřují vůči investičnímu záměru osoby zúčastněné na řízení a nikoliv vůči územnímu plánu. Provedená změna v územním plánu byla nepodstatnou změnou, přičemž pro případné zrušení územního plánu není naplněno ani potřebné materiální hledisko.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 6. 2016 pak soud z vlastní iniciativy provedl dokazování, a to čtením rozhodnutí Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 13. 8. 2014 a dopisem Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 4. 12. 2015, které soudu zaslal Krajský úřad Ústeckého kraje a které mají vazbu k uskutečněnému přezkumnému řízení. Vedle toho soud přikročil k dokazování, a to čtením sdělení Krajské hygienické stanice Ústeckého kraje ze dne 1. 12. 2011. Naproti tomu soud ve smyslu ust. § 52 s. ř. s. neprovedl dokazování sdělením MěÚ Lovosice ze dne 21. 3. 2011, jak navrhoval obecný zmocněnec žalobce, a to pro nadbytečnost, když dosud zjištěný skutkový stav soudu umožnil posoudit, zda předmětný návrh byl podán oprávněně či nikoliv z hlediska uplatněných námitek.

VII. Podmínky řízení

V daném případě soud neshledal žádné okolnosti, které by bránily meritornímu přezkumu předmětného návrhu. Dotyčný návrh přitom soud vyhodnotil jako včasné podaný navrhovatelem, přičemž navrhovatel byl k jeho podání aktivně legitimován.

Soud při posuzování aktivní legitimace navrhovatele vycházel z ust. § 101 odst. 1 s. ř. s., které přiznává právo podat návrh na zrušení opatření obecné povahy tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Zákonná úprava je tedy založena na podmínce tvrzení porušení práv navrhovatele, přičemž k tomuto tvrzenému porušení muselo dojít přímo opatřením obecné povahy. V daném případě mezi účastníky řízení nebylo žádného sporu o tom, že hlavním cílem odpůrce podle stanov schválených na valné hromadě dne 7. 3. 2013 je ochrana přírody a životního prostředí v Lovosicích a okolí. V daném případě navrhovatel zjevně uplatňoval i námitky mající relevanci ve vztahu nejen k územnímu plánu jako celku, nýbrž i k provedené změně územního plánu, když výslovně namítal, že provedení úprava územního plánu ve vztahu k ploše vedené pod indexem „Z 18“, která se nachází na okraji města Lovosice, byla úpravou podstatnou, a proto mělo být provedeno opakované veřejné projednání. Z tohoto důvodu soud neměl pochybností, že by navrhovateli nesvědčila aktivní legitimace.

VIII. Rozsah přezkumu soudem

Od 1. 1. 2012 nabyla účinnosti novela s. ř. s. provedená zákonem č. 303/2011 Sb., která novelizovala i ust. § 101d odst. 1 s. ř. s., které v současnosti zní: *„Při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.“* Jak vyplývá z důvodové zprávy k tomuto zákonu, účelem tohoto ustanovení mělo být zpřísnění rozsahu přezkumu (viz sněmovní tisk 319/0, VI. volební období Poslanecké sněmovny, bod 50 až 55, www.psp.cz). Soud má tak za to, že se od 1. 1. 2012 podstatně změnil postup přezkumu opatření obecné povahy soudem, přičemž došlo k omezení rozsahu přezkumu oproti dřívější úpravě. Přezkum opatření obecné povahy vychází z ust. § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 s. ř. s. Z těchto ustanovení vyplývá, že soud přezkoumává opatření obecné povahy pouze v rozsahu, který navrhovatel uplatnil v návrhu nebo ve lhůtě uvedené v ust. § 101b odst. 1 s. ř. s. Povinností navrhovatele je proto tvrdit, že opatření obecné povahy nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec návrhových bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného opatření obecné povahy, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 s. ř. s.

Soud tedy může, jako dříve Nejvyšší správní soud (do 31. 12. 2011), shledat, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je důvodný, neboť opatření obecné povahy nebo jeho části jsou v rozporu se zákonem, nebo že ten, kdo je vydal, překročil meze své působnosti a pravomoci, anebo že opatření obecné povahy nebylo vydáno zákonem stanoveným způsobem (viz ust. § 101d odst. 2 s. ř. s.), avšak pouze v případě, je-li to navrhovatelem ve lhůtě stanovené pro podání návrhu (ust. § 101b odst. 1 s. ř. s.) namítáno, samozřejmě za splnění dalších podmínek. S ohledem na shora uvedené přistoupil soud k posouzení jednotlivých návrhových bodů.

IX. Hodnocení soudu

V daném případě navrhovatel v souvislosti s rozporovaným územním plánem Města Lovosice vznesl velké množství námitek, z nichž všechny vyjma jedné soud shledal nedůvodnými.

Předně soud shledal nedůvodným odpůrcův nesouhlas s údajnými nedostatky v informování veřejnosti při pořizování územního plánu. Z obsahu spisového materiálu v tomto směru, a to ve vztahu k veřejné vyhlášce, č. j. 26975/2009/UP, soud zjistil, že ta byla vyvěšena 8. 10. 2009 a sejmuta dle platných právních předpisů po 15 dnech, přičemž ve vyhlášce bylo výslovně uvedeno, že případné námitky a připomínky může uplatnit každý, a to ve lhůtě 30 dnů ode dne vyvěšení oznámení o projednávání návrhu zadání. Rovněž v této vyhlášce bylo uvedeno, kde a v jaké době lze do návrhu zadání nahlížet, a to na webových stránkách odpůrce či přímo u Městského úřadu Lovosice. Z úřední desky byla sejmuta pouze dotyčná veřejná vyhláška, návrh zadání územního plánu byl stále na webových stránkách odpůrce (www.meulovo.cz) zveřejněn, a to minimálně po dobu 30 dnů tak, jak ukládá ust. § 47 odst. 2 stavebního zákona. Ve vztahu k veřejné vyhlášce, č. j. 48564/2010/UUP, soud zjistil, že ta byla vyvěšena dne 11. 5. 2010, přičemž za doručení veřejné vyhlášky se považuje patnáctý den po vyvěšení. Veřejné projednávání konceptu územního plánu se konalo dne 14. 6. 2010, a proto je zřejmé, že k veřejnému projednání došlo více jak 15 dnů po vyvěšení, tj. odpůrce se nedopustil žádného porušení tehdy platných právních předpisů. Samotný koncept územního plánu pak byl opět k nahlédnutí na webových stránkách odpůrce či přímo u Městského úřadu Lovosice, což bylo taktéž uvedeno v dotyčné vyhlášce včetně poučení, kdo, v jakém termínu a kam může uplatnit připomínky a námitky ke konceptu územního plánu. Ve vztahu k veřejné vyhlášce, č. j. OST 478/2012 JM, soud zjistil, že ta byla vyvěšena dne 20. 6. 2012 a sejmuta dne 9. 7. 2012, s tím, že vlastní návrh územního plánu byl zveřejněn na webových stránkách odpůrce a byl k nahlédnutí přímo u Městského úřadu Lovosice, přičemž jeho veřejné projednání proběhlo dne 6. 8. 2012. Již odpůrce v písemném vyjádření k návrhu přitom správně podotkl, že stavební zákon neukládá pořizovateli, kolik dní má být veřejná vyhláška vyvěšena před konáním veřejného projednání územního plánu. Pořizovatel přitom zvolil vyvěšení veřejné vyhlášky tak, aby měla veřejnost možnost nahlížet do návrhu územního plánu minimálně po dobu 30 dnů od doručení této veřejné vyhlášky před konáním veřejného projednání, jelikož veřejnost mohla uplatnit připomínky a námitky nejpozději při veřejném projednání. K dotyčné vyhlášce soud ještě uvádí, že je pravdou, že obsahovala písařskou chybu v důsledku uvedení slůvka „opakované“ ve vztahu k veřejnému projednání, když v dané věci se zjevně nekonalo opakované veřejné projednání územního plánu. Nicméně tato písařská chyba dle názoru soudu neměla žádný dopad na práva veřejnosti, když nebránila veřejnosti účastnit se veřejného projednání územního plánu. Podstatné je, že dotyčná vyhláška obsahovala všechny potřebné obsahové náležitosti jako všechny ostatní veřejné vyhlášky, z nichž byla seznatelná i příslušná stadia pořizovaného územního plánu a včetně jeho územního rozsahu, a proto soud neshledal, že by daná vyhláška byla z důvodu písařské chyby zavádějící a zmatečná.

Jako neopodstatněné soud vyhodnotil i námitky navrhovatele ohledně nepřezkoumatelnosti částí odůvodnění územního plánu, a to pokud se jedná o kapitoly A.3

a A.4. Navrhovatel by měl vzít v potaz fakt, že obsah odůvodnění územního plánu je stanoven vyhláškou č. 500/2006 Sb., o územně analytických podkladech, územně plánovací dokumentaci a způsobu evidence územně plánovací činnosti, a vedle toho obsah odůvodnění územního plánu vyplývá i z ust. § 53 odst. 4 a odst. 5 stavebního zákona. Obě zmíněné kapitoly, tj. A.3 a A.4, pak dle zjištění soudu obsahují výsledek přezkoumání územního plánu, který je požadován oběma výše zmíněnými právními předpisy vyjma skutečností uvedených v ust. § 53 odst. 4 stavebního zákona. Odůvodnění skutečností obsažených v ust. § 53 odst. 4 stavebního zákona je pak součástí ostatních kapitol odůvodnění, kde jsou podrobně vypracovány.

Za neopodstatněné soud vyhodnotil i námitky navrhovatele o nedostatečném odůvodnění rozhodnutí o námitce osoby zúčastněné na řízení. Pro učinění tohoto dílčího závěru bylo pro soud podstatné zjištění, že správní orgán v předmětné věci plně vyhověl námitce osobě zúčastněné na řízení, proto ve smyslu ust. § 68 odst. 4 správního řádu nebylo nezbytné rozhodnutí dále odůvodňovat, když dle daného ustanovení platí, že odůvodnění rozhodnutí není třeba, pokud správní orgán všem účastníkům v plném rozsahu vyhová. Dané rozhodnutí o námitce přitom obsahovalo vedle výrokové části i část nazvanou jako odůvodnění, v níž byl učiněn výslovný odkaz na ust. § 68 odst. 4 správního řádu.

Navrhovatel taktéž nedůvodně namítal rozpor mezi grafickou částí a textovou částí územního plánu. Žádný rozpor soud nezjistil, když výkres veřejně prospěšných staveb, opatření a asanací, jenž je opatřen číslem I.6, dále datem září 2012 a dále záznamem o účinnosti, neobsahuje veřejné prostranství – plocha veřejné sídelní zeleně s označením PP-VP-06. Shodně pak textová část výroku územního plánu toto veřejné prostranství označené jako PP-VP-06 neobsahuje. Tvrzení navrhovatele proto soud ve shodě s odpůrcem vyhodnotil za zcela irelevantní a zavádějící.

Jedinou námitku navrhovatele, kterou soud shledal důvodnou je, jeho námitka ohledně neprojednání změny územního plánu, když ji navrhovatel považoval za podstatnou a která se týkala plochy smíšené obytné městské vedené v územním plánu pod indexem „Z 18“. V průběhu soudního řízení bylo postaveno najisto, a tedy mezi účastníky a ani osobou zúčastněnou na řízení nebylo žádného sporu v tom, že v případě plochy Z 18 bylo počítáno s jejím smíšeným využitím, a to od doby návrhu k jeho veřejného projednání dne 6. 8. 2012, přičemž k námitce osoby zúčastněné na řízení pak po daném veřejném projednání dne 6. 8. 2012 následně došlo k odstranění plochy veřejné zeleně z plochy Z 52 a k jejímu sloučení s plochou Z 18, takže získala smíšené využití, s tím, že v rámci využití této plochy s účelem „smíšené využití“ byla provedena korekce procentuálního poměru obytné plochy bydlení v bytových domech ve vztahu k funkčnímu využití občanské vybavenosti, a to na poměr 20 % : 80 % z původního poměru 50 % na 50 %, kdy plánovaná trafostanice byla přesunuta z plochy Z 18 do plochy Z 45 (ochranná zeleň). Mezi účastníky a osobou zúčastněnou na řízení panoval rozpor výlučně ohledně toho, zda se jednalo o změnu podstatnou, jak dovozoval navrhovatel, či o změnu nepodstatnou, jak dovozoval odpůrce a osoba zúčastněná na řízení.

Z ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že pokud dojde na základě veřejného projednání k podstatné úpravě návrhu územního plánu, je nutno postupovat přiměřeně dle ust. § 50 téhož zákona, a tudíž je nutné opakovat veřejné projednání za účasti dotčených orgánů. V daném případě k opakovanému veřejnému projednání po provedené změně týkající se plochy smíšené obytné městské vedené v územním plánu pod indexem „Z 18“, nedošlo. Soud je přitom toho názoru, že se nejednalo o nepodstatnou úpravu, nýbrž o podstatnou úpravu územního plánu, vyžadující opakované veřejné projednání. Při učinění tohoto závěru soud vycházel ze skutečnosti, že provedenou změnou byl podíl obytné plochy bydlení snížen o 30 % z původních 50 % na 20 %, a naopak byl zvýšen podíl možnosti průmyslové a komerční činnosti o 30 % z původních 50 % na 80 %. Úbytek podílu plochy obytné plochy bydlení o 30 %, tj. korekci procentuálního poměru obytné plochy bydlení v bytových domech ve vztahu k funkčnímu využití občanské vybavenosti, v dané ploše soud hodnotí jako podstatnou úpravu funkčního uspořádání, neboť umožňuje nezanedbatelný nárůst možnosti průmyslového a komerčního využití v dané ploše, a to vzhledem k velikosti dané plochy (cca 39.000m²), a také vzhledem ke své lokaci, když daná plocha se nachází v bezprostřední blízkosti plochy určené pro výstavbu s individuálním bydlením (plocha bydlení – bydlení individuální – městské a příměstské) či plochy vymezené pro zahrádkářské kolonie (plocha rekreace – individuální rekreace - zahrádkářské osady). Změna funkčního využití vzhledem k procentní korekci, velikosti plochy, na niž ke korekci došlo, a k umístění předmětné plochy v dané lokalitě je proto z pohledu soudu podstatnou úpravou návrhu územního plánu. Tento závěr ostatně původně vyslovil i Krajský úřad Ústeckého kraje ve svém usnesení ze dne 23. 1. 2014, č. j. 339/UPS/2013, JID: 14746/2014/KÚÚK, jímž zahájil přezkumné řízení k předmětnému územnímu plánu, a to konkrétně ve vztahu k provedené úpravě územního plánu po 6. 8. 2012 ohledně plochy vedené pod indexem „Z 18“.

Závěr odpůrce o tom, že provedená úprava územního plánu ve vztahu k ploše vedené pod indexem „Z 18“ nebyla úpravou podstatnou, je v rozporu se spisovým materiálem, neboť ze spisového materiálu vyplývá opak – tj. úbytek podílu plochy obytné plochy bydlení o 30 % plochy „Z 18“ představuje podstatnou úpravu územního plánu a v konečném důsledku vedl k podstatné procesní vadě. Na základě provedené podstatné úpravy územního plánu totiž bylo nutné uskutečnit ve smyslu ust. § 53 odst. 2 stavebního zákona opakované veřejné projednání za účasti dotčených orgánů a pochopitelně i veřejnosti, což se však v daném případě nestalo. Neprovedení opakovaného veřejného projednání dle názoru soudu představuje zásadní vadu řízení ve smyslu ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která mohla mít vliv na zákonnost projednávaného územního plánu ve vztahu k ploše vedené pod indexem „Z 18“. Dotčené osoby a veřejnost (včetně navrhovatele) totiž nemohly k provedené změně územního plánu podávat své námitky či uplatňovat své připomínky, čímž došlo k nepřipustnému zásahu do jejich procesních práv, když provedenou změnou se vytvořila možnost změny celkového charakteru dotčené lokality. Argumentaci rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2016, 4 As 149/2015 – 98, kterou užil odpůrce, soud vyhodnotil jako skutkově nepřiléhavou na předmětný případ, a proto ji soud reflektoval, avšak neaplikoval.

X. Závěr soudu

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že návrh z hlediska uplatněných námitek není důvodný, a proto jej ve výroku ad I. rozsudku podle

ust. § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítl. Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud dospěl k závěru, že v daném případě nejsou dány důvody pro zrušení územního plánu jako celku, jak se v petitu domáhal navrhovatel, neboť soud neshledal, že by i přes zjištěnou vadu řízení ve smyslu ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. [neprojednání podstatné úpravy územního plánu v opakovaném veřejném projednání] docházelo k významnému zásahu do práv navrhovatele tak, aby dotyčný územní plán nemohl obstát ve svém zbytku. Proto soud v souladu s ust. § 101d odst. 2 věta první s. ř. s. bez dalšího nepřikročil k úplnému zrušení přezkoumávaného územního plánu. Při učinění tohoto závěru soud vycházel z principu proporcionality zásahů soudů do územních plánů obcí, o kterém projednává např. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 19. 5. 2011, sp. zn. II. ÚS 2037/10, které je dostupné na www.nalus.cz, nebo např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2001 - 73, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1462/2008 a také na www.nssoud.cz. Z tohoto důvodu soud přikročil ve výroku rozsudku ad I. ke zrušení pouze části územního plánu Města Lovosice, a to pokud se jedná o vymezení plochy smíšené obytné městské vedené pod indexem „Z 18“, pro vady řízení ve smyslu ust. § 101b odst. 4 ve spojení s ust. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. ke dni právní moci tohoto rozsudku. V ostatních částech zůstal ve smyslu ust. § 101d odst. 2 s. ř. s. územní plán Města Lovosice nedotčen, což našlo odraz ve výroku rozsudku ad II., v němž soud vyslovil, že ve zbytku se návrh zamítá.

V této souvislosti soud poznamenává, že částečné zrušení územního plánu ve vztahu k ploše vedené pod indexem „Z 18“ by nemělo mít příliš zatížit odpůrce, když v řízení před soudem bylo zjištěno, že v současné době odpůrce projednává změnu č. 1 dotyčného územního plánu, která se mj. týká i plochy vedené pod indexem „Z 18“.

XI. Náklady řízení

Jelikož navrhovatel měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad III. uložil odpůrci zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 5.075,-Kč. Tato částka se skládá z částky 5.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek za návrh na zrušení opatření obecné povahy a z částky 75,-Kč za vynaložené poštovné (37,-Kč a 38,-Kč). Jiné náklady podle obsahu soudního spisu navrhovateli nevznikly, přičemž ten je soudu ani nevyčísil.

V předmětné věci navrhovatel sice záhy požádal, aby soud ve věci vydal předběžné opatření, přičemž za tento návrh navrhovatel uhradil soudní poplatek ve výši 1.000,-Kč, ovšem soud o tomto dílčím procesním návrhu samostatně nerozhodoval s ohledem na bezprostřední vyřízení vlastního návrhu v intencích ust. § 101d odst. 3 s. ř. s. Z tohoto důvodu soud podle ust. § 10 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění po 1. 9. 2011, rozhodl ve výroku rozsudku ad IV. o vrácení soudního poplatku navrhovateli ve výši 1.000,-Kč, jenž soudu uhradil za návrh na vydání předběžného opatření. V souladu s tímto ustanovením soud rovněž rozhodl o tom, že soudní poplatek bude navrhovateli vrácen z účtu krajského soudu v obvyklé lhůtě.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 15. června 2016

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová